

Az unió urai egyre idegesebbek

2020 április 29. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A koronavírus-válság idején az ellenzék végképp a probléma részévé vált.

Hogyan kell viselkedni egy olyan politikai helyzetben, amikor a nemzeti egység létrehozása gyakorlatilag lehetetlen? A NATO-csatlakozás és az Európai Unióba való belépés mögött egy nagyon erős többségen alapuló nemzeti egység volt. Az egy másik kérdés, hogy a NATO az a NATO-e még, amelyikbe beléptünk. Az viszont bizonyos, hogy az Európai Unió nem az, amelybe 2004-be beléptünk. A katonai szövetség olyan biztonsági garanciákat adott meg Magyarországnak, amilyenek Mátyás király kora óta – amikor európai nagyhatalomnak számítottunk – nem voltak.

Ma a NATO-tagság kizárja annak a lehetőségét, hogy más NATO-tagországok a magyar szuverenitást fegyveresen – és itt a hangsúly a fegyveresen van – veszélyeztessék, illetve azt is, hogy egy nem NATO-tagország kövessen el agressziót egy NATO-tagállam ellen. Viszont más biztonsági kockázatok esetében a katonai szövetség védőerője gyakorlatilag megszűnt, nemes egyszerűséggel a 2015-ös migránsinváziót a NATO és az EU sem minősítette olyan katonai fenyegetésnek, amely miatt élesíteni kellett volna valamiféle segítségnyújtási protokollt. Milliós tömeg, gyakorlatilag azonosíthatatlan embertömeg vonulhatott át Európán és Magyarországon, NATO-tagállamokon keresztül úgy, hogy a velük kapcsolatos tömeges biztonsági kockázatot egyszerűen nem vették figyelembe. A koronavírus-járvány már a második olyan kontinentális szintű vészhelyzet, amelyben az EU totális kudarcot vall. Ha a 2008-as válság kezelését is ideszámítjuk, akkor a harmadik.

Ezek mindegyike az alapvető létfeltételeinket fenyegető válság, amelyek az elemi józan ész alapján nem relativizálhatók. Ehhez képest mindegyik esetben az a politikai oldal, amely jelenleg az EU-t irányítja, relativizáló, ideologizáló választ adott, olyat, amely fokozta a válságot, és egész egyszerűen nem az EU és a tagországok túlélésére koncentrált, hanem azoknak a struktúráknak a túlélésére, amelyek Európa országain és az EU alapjaiban helyes eszméjén élészködnek. Ez olyan, mintha egy élő szervezet megmentése során azt hinnék, hogy a test sejtjeinek életben maradása nem szükséges magának az egésznek a fennmaradásához.

A koronavírus járvány egy személytelen, emberi tényezőn kívüli válság – akkor is, ha egyszerre akarják Kína világhatalmi törekvéseinek diszkreditálására és a világkormányzás kérészkolálására felhasználni –, de nem volt képes európai és nemzeti kohéziókat kérészkolálni. Minden úgy folyik tovább – különösen a politika –, mintha a jelenlegi helyzet a normál ügymenetben kezelhető volna. A magyar ellenzék viselkedése a válság kezdete óta száz százalékban politikai volt, nem érezték úgy, hogy eljött az ideje valamiféle nemzeti egységnek. De ez általános jelenség Európában, még akkor is, ha a magyar ellenzék viselkedése szomorú szélsőség még a kontinensen is.

A liberális-baloldali (legújabbban a szélsőjobboddallal is kiegészült) konglomerátum gyakorlatilag a rendszerváltás óta igyekszik teljes egészében a demokrácián kívülre szorítani a magyar jobboldalt. Ez a politikai törekvés az egyetlen valóság, amiben léteznek, és saját bevallásuk szerint a jobboldal létezése akadályozta meg őket a kormányzásban még akkor is, amikor kétharmados többségük volt. Gyurcsány Ferenc kudarcnarratívája is az volt mindig, hogy azért nem kormányzott, mert a Fidesz megakadályozta benne. A Fidesz létezése önmagában, nem a parlamenti többsége, hiszen az nyolc évig az MSZP–SZDSZ-többség kezében volt.

2004 után a magyar baloldal teljesen liberálissá változott, és az európai politikai színtérre vitte a magyar belpolitikát, azt a narratívát, hogy a Fidesz nem demokratikus politikai erő. 2010 után pedig már nem is beszélhetünk arról, hogy a magyarországi ellenzéki pártok ténylegesen magyar pártok lennének, azok kivétel nélkül a tulajdonképpen kirakatként létező Európai Parlament (EP) különböző liberális pártcsaládjainak hazai lerakatai. Ebben az értelemben is erős rokonságot mutatnak az egykori kommunista pártokkal, azok is egy nemzetek feletti erőszakos politikai mozgalom helyi lerakatai voltak, amelyet a Szovjetunió, egy ideológiát és nem melleleg a nagyorosz eszmét képviselő birodalom tartott fenn.

Az ellenzék viselkedése és beágyazottsága megszünteti a valódi demokráciát, ami különösebben nem fáj sem nekik, sem a főnökeiknek, viszont európai belpolitikává teszi a kipécézett nemzetállamok belpolitikáját. Az EU bürokráciájában és az EP-ben egy nemzeti kormány mögötti akár kétharmados többség is csak apró kisebbségnek látszik. Akadékoskodó kisebbségnek. A brüsszeli ablakokból nemhogy Magyarország nem látszik, de még az egykori NDK sem, sőt a keleti tartományok – sokszor úgy tűnik – még a berlini kancellária ablakaiból sem érzékelhetők.

Nagyon veszélyes tévedés tehát az EU-t egy demokratikus intézménynek látnunk. Egyáltalán nem az. Nem is tud az lenni. Valójában jelenleg nem más, mint egy Németország által vezetett klub. Csak érdekérvényesítésre szolgál, semmi másra. Az ideológia máz, hatalomtechnika csupán, és ahogy az EU urai egyre idegesebbek lesznek, mert nem úgy mennek a dolgok, ahogy ők szeretnék, egyre kevésbé ügyelnek a látszatra. Eleinte kedvesen kértek,

aztán négy szemközt üvöltöztek, utána már a nyílt színen hisztériáztak. Meglepően hamar eljutottak a „Hátravinni, összeverni!” tematikáig, és most eljutottunk odáig, hogy az EU-tagság minden elnyét el akarják venni a közép-európai országoktól, miközben az összes régi hátrányát megsítenék, valamint megkövetelnék az összes liberális rögeszme betartását.

A magyar ellenzék most már megkülönböztethetetlen az európai liberális f?odortól, a folyamatos küls? megsíntést?l pedig sokkal er?sebbnek képzei magát, mint amilyen egyébként a valóságos ereje a magyar társadalomban. A koronavírus-válság megmutatta, hogy az ellenzéknek nincs tudása és véleménye a valóságról, egyedül a nyugati kapcsolataira reagál az idegrendszere. A járvány idején tanúsított magatartása alapján végleg el kell engednünk azt a reményt, hogy az országon belüli politikai egység bármilyen veszélyhelyzetben megteremthet?. Nyugodtan, habár nagyon szomorúan kijelenthetjük, hogy amennyiben az országot nem provokált fegyveres támadás érné, akkor sem lehetne az ellenzék feltétlen támogatására számítani. Ez egy olyan demokrácián kívüli helyzet, amelyet demokratikus eszközökkel kell megoldani.

Mindig a szavazókon múlik, hogy hajlandók-e támogatni egy ?rült politikát, ideológiát, vagy nem. A magyar jobboldal fele?ssége, hogy meg tudja-e mutatni az ellenzéki szavazók egy jelent?s részének, hogy például a nemzeti szuverenitás feladása nekik is iszonyatos következményekkel járna, hiszen pár éven belül etnikai, vallási és ideológiai kisebbségi sorba jutnának nemcsak a saját országukban, hanem a saját lakóhelyükön is. A jobboldalnak úgy kell politizálnia, hogy a hideg-polgárháború fenntartásában érdekelt ellenzéki elit és a liberális álértelmiség, továbbá a saját gy?löletébe bele?rült sz?k szavazótáboruk marginalizálódjon.

Olyan korszak jön, amelyben túl sok halálos kihívással kell szembenéznünk ahhoz, hogy néhány ezer agresszív bolond napi szórakozása számíton.

Botond Bálint

A szerz? szociológus

www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN

DVD

A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
